

Astăzi, nu puțini, ignoră, sau nu vor să recunoască, că fără înaintașii noștri, noi, generațiile de azi, ori nu am putea să beneficiem de facilitățile câștigate, ori am rămâne într-un anonimat nedrept! Așa credea și cred că nu greșea, în 1938, cel ce a fost profesorul doctor, Iuliu Hațieganu, care afirma: Ei nu au avut înaintea ochilor sufletești decât binele neamului, au jertfit totul, muncă, avere, ba chiar sângele și viața lor, le-au oferit pentru viața neamului, au suferit mizerie, temnițe, ca apoi urmașii să poată trăi în bunăstare și libertate.

Având respectul și recunoștința față de generațiile trecute, vom dovedi că ne iubim patria și poporul din care facem parte. De aceea, consider că unul dintre înaintașii noștri, pe care nu trebuie să-i uităm, căci nepăsarea, egoismul, trăirea doar pentru sine, sunt bolile cele mai mari în corpul unei națiuni, așa cum se exprima același Iuliu Hațieganu, în 1939 în ajunul mării Conflagrații Mondiale. În acest context, mă încumet a vi-l prezenta, pe unul dintre cei mai altruști și patrioți medici pe care i-a avut România, înainte, în timpul și după încheierea celui de-al Doilea Război Mondial. Numele lui este Corneliu I. Adameșteanu, chirurgul cu inimă de aur și mână miraculoasă, care într-adevăr după o lungă tăcere, abia după anul 1989, au început să-i fie făcute public numele, viața și activitatea.

A venit pe lume, ca al doilea copil al preotului Ion Adameșteanu (1876- 1940), la 9 mai 1905, în comuna Rușii lui Assan, județul Vlașca, redenumită apoi comuna Letea Nouă, satul Milcovățul, județul Teleorman. Urmează școala primară (primele patru clase), în comuna Toporu, județul Vlașca. Începe liceul Ion Maiorescu din Giurgiu (pe atunci fiind gimnaziu), își continuă studiile la Liceul Militar D. Sturza din Craiova, dar ultima clasă de liceu, o termină, ca elev particular tot la Liceul Ion Maiorescu din Giurgiu, cu calificativul foarte bine, în 1924. A intenționat să continue studiile la Școala Navală Militară din Constanța. Neîndeplinind condițiile fizice, este respins dar printr-o întâmplare intră în dialog cu un călător mai în vârstă, care îl sfătuiește să se înscrie la o altă facultate militară. Militară, pentru că numai astfel avea asigurată întreținerea pe întreaga perioadă a studenției. Astfel în toamna anului 1924, îl găsim student în anul I la Institutul de Medicină Militară, în baza unui contract încheiat pe nouă ani, cu obligația de a fi slujitor al armatei. Așa cum se va proceda și mai târziu, studenții meritoși ai anului III de la facultățile de medicină, se puteau înscrie la Concursul de Externat. Dând curs acestei facilități, în anul 1927 se înscrie la acest concurs, organizat de Spitalele Eforiei Civile, parcurgând următoarele stagii: Chirurgie, Medicină Internă,

Neurologie, Pediatrie.

După doi ani, în anul 1929, se înscrie la Concursul de Internat, atât la Epitropia Așezămintelor Brâncovenești, unde se clasifică al VII-lea, cât și la cel organizat la Eforia Spitalelor Civile, unde se clasează pe primul loc. De acum, începe a se impune printre colegii săi, dar va fi și apreciat elogios de către cadrele didactice. Începe stagiul de internat la Eforia Spitalelor Civile, în Clinica de Chirurgie Infantilă. Nu cunoaștem cauzele, dar demisionează și continuă a-și efectua următoarele stagii la Spitalul Brâncovenesc (astăzi demolat). Conform uzanței din acele vremuri, este absolvent al Facultății de Medicină din București în anul 1929, prin susținerea tezei de doctorat (licență în zilele noastre) Tulburările gastrointestinale din cursul apendicitei cronice, pentru care va obține calificativul foarte bine. Diploma de absolvire a Facultății de Medicină, prin care i se acordă Diploma de Doctor în Medicină și Chirurgie la 13 decembrie 1930, fiind atestată prin semnătura rectorului Universității, marele savant Nicolae Iorga și a Decanului Facultății de Medicină, prof. dr. Mina Minovici. Fiind absolvent al Institutului Sanitar Militar și având gradul de locotenent, participă la concursul de medic secundar din cadrul Spitalului Militar din București, unde se clasează pe primul loc.

Dovedind atașamentul său pentru profesia aleasă și dăruirea fără rezerve în sprijinul celor suferinzi, dar și scrupulozitatea cercetătorului științific, a făcut o impresie deosebită asupra profesorului Ernest Juvara, care-l recomandă pentru participarea la concursul de a obține o bursă, cu scopul perfecționării studiilor și specializarea în Chirurgie Ortopedică la Paris. După susținerea acestuia și câștigarea lui este nevoit a solicita o nouă prelungire, cu încă nouă ani, a contractului inițial cu Serviciul Sanitar al Armatei, împreună cu un concediu din armată timp de doi ani. Odată ajuns la Paris, a constatat superioritatea școlii medicale franceze, față de școala românească, ceea ce îl va marca toată viața, rămânând tributatar cunoștințelor însușite aici. La Paris, l-a cunoscut pe Constantin

Brâncuși. A început stagiul de specializare la Paris, mai întâi la Spitalul Cochin, în Clinica profesorului Ch. Lenormant și profesorul Paul Mathieu. În fața comisiei de examinare a Facultății de Medicină din Paris, prezintă lucrarea *Les conditions statiques du pied apres l'astragalectomie*, prin care este admis ca asistent străin (*assistant étranger*) al spitalelor din Paris.

Primul stagiul se va derula din decembrie 1933 - martie 1934, pentru ca în septembrie 1934 să-l găsim la Spitalul Clinic Laennec din Paris, la Clinica profesorului Proust, pentru specializare în chirurgia pulmonară mai ales în chirurgia tuberculozei pulmonare (la ordinea zilei în acea perioadă). În fiecare vară a anilor 1933 și 1934, a întrerupt activitatea pentru câte două luni, pentru a merge în Normandia la Hôpital Maritime din Berck, pentru a-și însuși ultimele noutăți în tratamentul ortopedic și chirurgical al tuberculozei osoase. Tot în acești doi ani cât a fost la Paris, după amiezile când nu era de gardă, a urmat și cursurile École supérieure de technique chirurgicale, devenind astfel printre primii și puținii români beneficiari ai acestei diplome.

A avut de asemenea șansa tot la Paris, să lucreze sub conducerea profesorului C. Levaditti, chirurgie experimentală la Institutul Fournier, și să-l întâlnească pe doctorul Ștefan Nicolau. Toate studiile și cursurile, i-au fost recunoscute prin Diplomă de Absolvire, emise de Universitatea din Paris. În februarie 1935 părăsește Parisul, făcând escală, la Bologna și Viena, cu scopul însușirilor diverselor inovații și tehnici chirurgicale, în ortopedie și al accidentelor de muncă. În țară revine în mai 1935, la Clinica Chirurgică condusă de prof. dr. Iacob Iacobovici. Acesta i-a sugerat doctorului Adameșteanu și doctorului C. Andreoiu, de a-și deschide noi secții de chirurgie în provincie, acolo unde nu existau.

În toamnă, la primul concurs de medic primar în Ortopedie, doctor Adameșteanu se prezintă și este clasificat primul, la vârsta de 30 de ani. În anul următor, ianuarie 1936 se prezintă la concursul de medic primar în Chirurgie Generală pe care-l trece de asemenea cu succes. Având 31 de ani, în 17 octombrie 1936 se căsătorește cu Victoria Dobrescu, fosta colegă mai mică la Gimnaziul din Giurgiu, absolventă a Facultății de Științe Naturale a Universității din București. Conform regulamentului prin care obținuse bursa contractuală cu armata, ar fi trebuit să ceară aprobarea superiorilor militari, pentru a-i permite această căsătorie. Având a executa încă aproape doi ani din contractul cu armata, i se anulează gradul de locotenent, medicului Corneliu Adameșteanu și este declarat soldat (medic) și obligat să plătească despăgubiri bănești armatei. Cu sacrificii și economii, reușește și achită datoria.

Având cele două concursuri de primariat amintite, va trebui să-și aleagă un post liber, la unul din spitalele oferite de Ministerul Sănătății. După îndelungi dezbateri, cei doi tineri căsătoriți aleg micuțul orașel Huși (orașul dintre vii), unde conform Monitorului Oficial nr. 39/17 februarie 1937, este numit medic primar, șef de secție al spitalului de stat Huși. Aici la Huși, nu exista o sală de operație, dar se reușește construirea unui pavilion nou, modern, cu 50 de paturi, pentru secția de chirurgie. În 1939 spitalul este înzestrat cu primul aparat de radiologie. Din păcate nu exista medic radiolog și nici medic anestezist. Prima bucurie: la 23 ianuarie 1940, se naște prima fiică, Carmen; peste ceva timp, la 28 septembrie 1941 se naște a doua sa fiică, Sanda Victoria. Nu a fost să fie o adevărată liniște și bucurie în România, deci nici în familia doctorului Adameșteanu, căci la 22 iunie 1941, începea cel de-al Doilea Război Mondial. Spitalul din Huși, situat la 7 km de Prut, care se transformă în spital de campanie, unde nu este ocolit de bombardamentele continue, astfel că directorul spitalului doctorul Tiberiu Măcelaru, a căzut la datorie.

Locul său a trebuit să fie preluat de doctorul Adameșteanu, la 15 iulie 1941, unde rămâne până la 1 iunie 1945, când demisionează din funcția de director. Pentru merite militare a primit mai multe distincții: Crucea Meritul Sanitar clasa I, premiul Demosthem pentru chirurgie de război - 1939, Medalia Eliberarea de sub jugul fascist - 8 august 1954, Ordinul Steaua Republicii Populare Române clasa a V-a pentru faptele de arme în războiul împotriva Germaniei fasciste. După două săptămâni de

la demisia din Huși, Liga Națională contra Tuberculozei, îl numește medic secundar - medic primar chirurg, începând cu data de 15 iunie 1945, la Sanatoriul Dobrița-Gorj. Familia va primi un camion, pentru a face deplasarea de la București la Dobrița (la peste 20 km de Târgu Jiu) și li se repartizează un apartament de două camere la etajul întâi, în casa medicilor. La 25 noiembrie, printr-o nouă decizie ministerială, este numit provizoriu medic primar chirurg la Spitalul de stat Târgu Jiu, funcție pe care a păstrat-o devenind definitivă, până la 3 iulie 1959, când este arestat. Ca urmare, familia, se mută cu domiciliul în veșnică schimbare la Târgu Jiu, până în 1957 când se stabilește în propria casă, cumpărată în 1946, dar în permanență ocupată de chiriași (rechiziționată de legile existente atunci). Nu a abandonat niciodată legătura cu Sanatoriul Dobrița, care ulterior a devenit oficială, căci se deplasa două zile pe săptămână pentru a asigura operațiile de chirurgie pulmonară.

Deplasarea era asigurată de camionul care aproviziona sanatoriul cu alimente, medicamente și alte produse necesare bunei funcționări acestuia. Iarna, era nevoie să se oprească la poalele muntelui (căci camionul nu mai putea urca) de obicei la familia Măruță (familia unei surori a mamei mele), situată chiar la capătul cursei RATA. Mai departe, urcarea la sanatoriu era asigurată fie de niște cai mici, fie de un tânăr măgar ascultător și înțelept al acestei familii, unde adesea rămânea și peste noapte. În întreaga sa activitate strict profesională, nu a abandonat și alte preocupări cu care se obișnuise: conferințe de educație sanitară, organizarea de brigăzi complexe de specialiști care mergeau prin sate și la minele de cărbuni, pentru a oferi consultații gratuite de specialitate, a format echipe de îndrumare și control a secțiilor de chirurgie pentru spitalele din Novaci, Baia de aramă, Sadu și Cărbunești; Organizatorul și îndrumătorul cadrelor medii și în mod special, cu studenții mediciniști care-și efectuau stagiul de practică, vara (de care a beneficiat cu succes și fratele meu).

O activitate, cu adevărată dăruire și pasiune a fost aceea de pregătire a unor serii de medici secundari în chirurgie, timp de 22 de ani, dintre care 12 medici au devenit adevărați chirurghi recunoscuți atât de forurile medicale, din centrele respective (Buzău, Târgu Jiu, Sighișoara, Sinaia, Craiova, Cărbunești și altele), dar mai ales de bolnavii ce le-au fost pacienți. Pe lângă exercitarea profesiei de medic chirurg practician, el a contribuit la elaborarea a numeroase lucrări științifice și de cercetare (aproape 200), publicate atât în țară cât și peste hotare, care confirmă o personalitate ce s-a impus prin dăruirea de sine, în slujba salvării și ocrotirii semenilor, alături de colaboratorii săi. Anual, începând din iulie 1929, când publică la Paris, la *Prese medical*, împreună cu Jean Patel *Remarques sur le traitement des arthrites suppurées traumatiques du cou du pied*, va publica 5-10 lucrări științifice, cu excepția anilor de război 1943-1944.

Să mai amintim câteva pentru a reliefa activitatea sa științifică de cercetare: *Les consolidations des fractures chez les lapins syphilitiques*, împreună cu dr. C-tin Levaditi (1934); Seimeanu A., Adameșteanu C. *Reflexii asupra unui caz de dilatație acută de stomac* (1930); Adameșteanu C. *Epanșamentele traumatice ale genunchiului în afară de fracturi și plăgi articulare* (1933); Marinescu N., Adameșteanu C., Munteanu V. *Indicațiile și contraindicațiile băilor de soare* (1937); *Les interventions de detente dans les cas limite du traitement chirurgical de la tuberculose pulmonaire; la double détente superieure et la triple détente* (1948); *Scurtarea claviculei ca metodă de tratament în tuberculoza pulmonară* (1946, care a fost aplicată cu succes și mamei mele la Sanatoriul Dobrița); *Dublă detentă și triplă detentă în tratamentul chirurgical al tuberculozei pulmonare* (1948) și încă multe altele. Activitatea sa științifică a fost permanentă, încă din perioada studenției, fără întreruperi, chiar și în anul în care se îmbolnăvise de hepatită. Fiind în convalescență este arestat. Lucrările, articolele și comunicările științifice au fost pentru doctor Adameșteanu o adevărată obsesie. Vorbea și scria cu mare ușurință, fiind un orator înnăscut. A fost membru asociat al Societății Internaționale de Chirurgie, cu sediul la Bruxelles și apoi renominalizat ca membru titular, la Congresul al XVIII-lea, care a avut loc la München, între 13-20 septembrie 1959.

În 1958 se publică Decretul 318 pentru modificarea Codului penal și a codului de procedură penală, în urma căruia crește numărul arestărilor cu 40%. În noaptea de 3/4 iulie 1959 doctorul Corneliu

Adameșteanu este arestat de organele de Securitate și dus într-un loc necunoscut, moment din care familia nu a mai avut niciun fel de informație, până la anunțarea decesului în decembrie 1960. Cu câteva zile înainte de deces fusese transferat la Spitalul Militar din Craiova, însoțit de un gardian de pază, legat cu un lanț de patul spitalului, ca să nu fugă, după cum declară un cadru mediu, salariat al spitalului. Certificatul de deces, consemnează data de 23 noiembrie 1960. Trebuie precizat că doctorul Adameșteanu a fost unicul salariat al spitalului din Târgu Jiu, care a fost arestat în avalanșa de arestări din vara anului 1959. Un medic care a respectat jurământul lui Hipocrat, fără judecată, fără acuze fondate, a fost ucis, de judecata nedreaptă a celor care au fost adevărații dușmani ai poporului român. Dar oare, aceștia au plătit cu adevărat pentru crimele înfăptuite?

Prof. Univ. Dr. Gheorghe Țiclete

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ *Independența
prin Cultură*